

LA BARRETINA

SETMANARI HUMORISTICH

SORTIRÀ CADA DIJOURS

Los encàrrechs y correspondencia á l' Administrador, Elisabets, 11, baixos

Número solt 5 céntims—Suscripció per un any 3 ptas.

PLASSA DE TOROS

TOREROS D' HIVERN

XERRAMECAS

CRÓNICA SETMANAL

Vetaquí que ja sabem de quin mal hem de morir els espanyols.

En Castelar, la casta Sibila de la Península, ha parlat.

Ha parlat á un redactor del diari francès *Le Matin*.

¡Y li ha dit unas cosassas!

Li ha fet á saber que ell, en Castelar en persona, 's tractava ab en Bismarck.

¿També s' hi tracta 'l seu sastre, diréu? Oh, ca! En Castelar no 's tractava ab en Bismarck com sastre, barber ó llimpiabotas... Oh, ca! En Castelar ¡era 'l conceller de 'n Bismarck!

Mentre 'l va creure, tot li sortia be. ¿Per qué us creyéu que va véncer á Fransa y constituir l' Imperi d' Alemanya?... Ah, si no hagués tingut los concells del nostre Castelar!

La Alemanya deu tot lo seu poder y la seva gloria á Espanya, en la persona del famós tribuno. Sense ell ¿quí may hauria sentit á parlar de 'n Bismarck?

Y la proba que 'l dia que no 'l volgué creure, se li pongué 'l sol. Miréu com ho diu lo gran orador.

«Bismarck, que 's trobava llavoras en ple *Kulturkampf* (persecució contra 'ls catòlics), m' expressá sa extranyesa de veurem pendre midas de tolerancia. Jo vaig dirli que la meua línea de conducta havia de dar-me millors resultats que la seva, y després... hagué de fer desarmar á Canossa.»

Y ben be que li va estar. ¡Se pensava 'l Bismarck que 'ls ordís li anirian be no obrant com nostre orador!... El tonto! l' hagués cregut!

Pró 'l Bismarck ara ja no hi es á temps. Ab axó, ell que 's peli; però nosaltres, los espanyols ¿farem el tonto com el beneyt del Bismarck, als concells del Castelar?

Diu ell que la política dels senyors Salmerón, Pí y Margall y Zorrilla, produhiria, al sendemá de desempenyá 'l poder, lo major desballestament, la guerra á la Religió y la mort de la llibertat.

¡Don Amilio, tóquila!... Vosté ha parlat com un llibre.

«Perqué, diu en Castelar, Salmerón es socialista, Pí y Margall es anarquista y Ruiz Zorrilla dictatorial ¿Ahont, donchs, nos conduhiria una revolució? A la anarquia, com en 1873...»

¡Don Amilio, tórnila tocar!... ¡si sempre hagués cantat axis no tindria la fama del farsa mes lluhit d' Europa!

«Obran, segueix el tribuno, com ideòlechs, sense fixarse en lo medi en que viuen. Per axó tenen la mania anti-catòlica.»

¡Bravissim!... Però y V. es el don Amilio autèntich?...

Prou que ho es. Fins aquí, en aquest grapedet de vritats com á punys, no se 'l reconeix al antich trapella; però ¡bomba va! ara surt y 's dispara l' orador de balcons y tabladós.

«Després de 18 anys de treballs contínuos, he lograt fer penetrar exas lliberals institucions en l' organisme de la monarquia.»

Aquestas institucions son el Jurat, la llibertat de paraula y 'l sufragi universal.

Ab axó, don Amilio, ja 'n té prou. Ab axó ja dexa un llegat que farà felís á la seva patria. Ab axó haurá ja complert al poble las promesas fetas en tants discursos que arran-

cavan ays del cor y plantavan sebas al cap. ¡Llibertat de parlar, Jurat, Sufragi Universal!...

¡Poble! Vetaquí la trinitat que 't farà felís satisfent totas tas necessitats y aspiracions. Axis diu en Castelar, y després se retira: «Á encerrarme en mi estudio y con mis libros.»

Esperant que 'l cridin al altre barri, ahont creu que no tardarán á informarlo de que Espanya ha alsat un monument insigne *Al redentor del pueblo*.

TRENCA-NOUS.

PLAZA DE TOROS

CORRÍA MÓSTRUO

Vistióse er sielo de luto
pa no vée tristesa tanta
y al meu lao desia una manola
viendo sorti als minyons:—¡Ola cuán ola!

La entráa un yeno y ezo que mus costaba á tóos
cada golpe de puny y trepitjada que jasia vée las estre-
yitas der sielo.

Er bendito sol proclamó la iguardá, y pa que naide
fuese de la clase de destenguíos, cerró las ventanas y
á toa la Democrasia igualó en la sombra.

Y chapurraba un chusco:

¿Qué nos importa que el sol
nos suprima la lus pública
si aquí tenemos al Sol
y Ortega de la República?

Fueron lidiao y capeao, y corrió y estoqueao cuatro
trato inútile que rezpondian po Zeriedá, Ógica, Fro-
malidá y Zentio comú. Y otro de gracia que jué la
Coalición, bregada po er zobrezaliente Vayéz y Ribóo.

Zentio Común fayeció de una retahila de goyetaos.
Los diestros oyeron palmas y

Un ciudadano burgués,
amigo de la cuadrilla
echóle al barbian Vallés
cuatre botons de la armilla.

El Gich de la Barraquita jué osequiao por la des-
tenguia cocurrencia, sitisfeucha de su reapirision en
el redondel.

La brega de Sol... ¡psé!... de toito un poco...

Una voz de las alturas
usó el verbo entarugar...
y hubo sustos y apreturas
y en Sol no pogué acabar.

Sacabó er tumurto

y desia uno á mi lao:
—güen dia de cuernos hoy!—
y chiyó otro disgustao
de un discurso muy pesao:
—Que le remate Peroy!

Er Vayés merese un apartao. Su faena risurtó lu-
sia... Aqueyo jué la mar!... Er Sarmeron jué que-
brantao... en ifigie... y la Coalición empezó á llamarse
Colision... Palmas y unas orejas.

Resumen

La cuadrilla muy guasona,
er Público muy barbian;
y en Pau li deya á la dona
que may mes hi tornarán.

CLICH-CLICH.

LO DRET AL TREBALL

Un dels drets individuals que ab mes entussiasme defensen 'ls socialistas, es l' anomenat *dret al treball* ó sia la facultat que concedexen al home, de treballar sense que ningú 'l pugui privá de ferho.

Y ara direu vosaltres: y per creure axó, que es mes vell que l' aná á peu, es precis que 'ns ho dignin los socialistas? y tindreu rahó sobrada, porque tots sabem que per viure es precis treballar: la terra per sí sola no dona pas fruyts per alimentar á tothom;

ni hi ha tampoch arbres que en lloch de paras ó pinyas, fassin calsas, brusas, gorras espartenyas; ni en cap part del mon 's troban casas á punt de ser habitadas, que hagin fet per ellas matexas; ni, en una paraula, trobém ni podém fer res que no costi poch ó molt treball: si, per lo tant, tots ens veyém obligats á treballar, ¿á qué ve que tenim dret al treball?

Tot s' ha d' entendre, perque, si be 'ls socialistas no volen en principi dir mes, que ningú pot negar al home la facultat de treballar, després en treuen las consecuencias, y veyéu quinas son aquestas, vos esplicaréu perqué proclaman aquest *sagrat innegable* dret.

Ve per exemple 'l cas de que un se troba sense feyna, (suposevos el cas de que á un l' han despatxat per massa *bon* treballador) y tot seguit, exercint lo seu *llegitim dret*, presenta al Govern socialista, y li diu: Senyor Govern; jo tinch lo dret al treball,—està molt be, contesta l' altre,—donchs ha de saber, que en lloch trobo feyna, y com que vuy exercí aquell dret, ja 'm dirá lo que haig de fer,—y 'l Govern, que en tot lo dia no tindria mes que orelles per escoltá proposicions per l' istil, li diria:—donchs ja 'l donaré feyna jo.

Ara conteu si podeu las dotzenas d' oficis y modos de viure que tenen la gent, y diheume si es possible que cap Estat del mon, tinguí á tot' hora y á disposició del primer que 's presenti, feyna de tots los oficis haguts y per haver: ¿vosaltres vos creyeu que es impossible? donchs los socialistas, ab tota la bona fe, 's creuen que no.

Fins ara 's pot dir que no hi ha hagut cap Govern que no tingués caborias de sobras, y per axó, per regla general, tots governan tan *be*: pobres de nosaltres el dia que á totas las caborias d' are s' hi afeigessin las que volen 'ls socialistas!

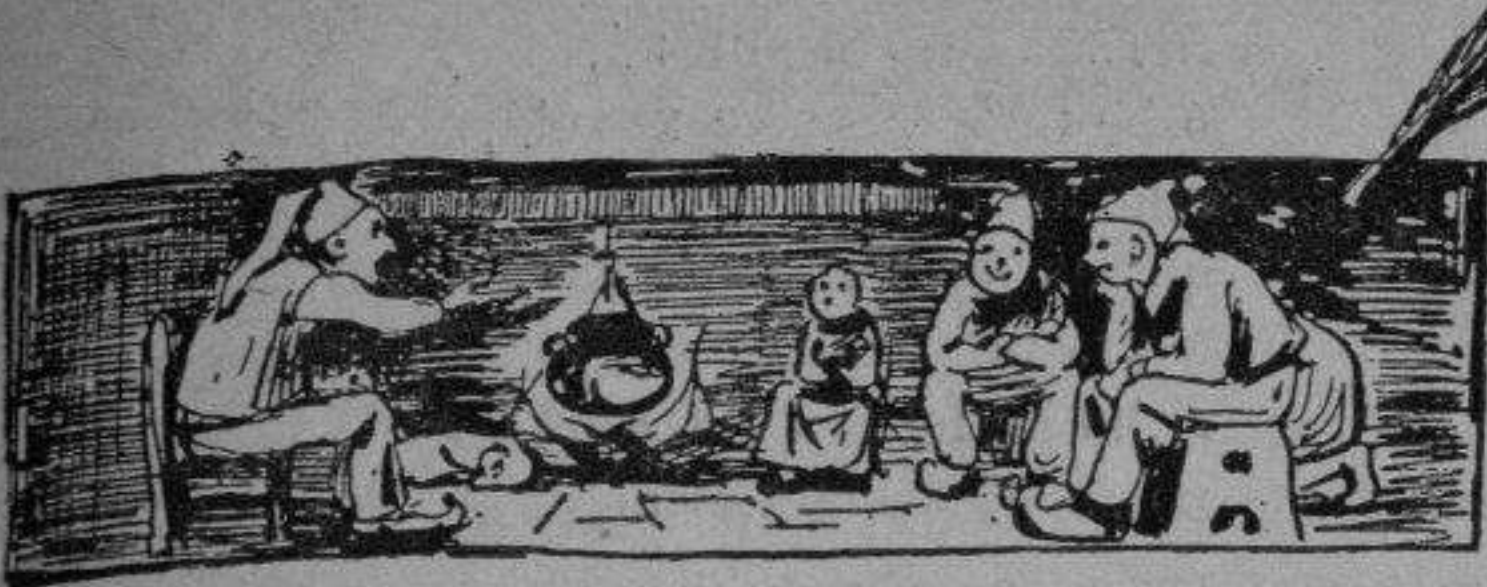
Se presenta un y diu al Govern: soch escombreriaire, tinch lo dret al treball y en lloch trobo feyna—'l Govern contesta:—pró ¿cóm li puch donar feyna, si hi ha tanta gent del seu ofici que totas las escombrarias son brutas?—á mi no se m' endona res, diu l' altre, jo tinch dret de treballar y ho vuy fer: y 'l Govern no tindria altre recurs que posarse á pelar patatas ó esfullar cols ó triar-xar camas de broquil ó fer cosas per l' istil per fer escombrarias y dexá exercí lo seu dret al escombreriaire.

—Y vosté qué es? jo soch sastre y...: ve no digui mes, pró no veu que ja tenim tots un magatsem de pessas sense estrenar de tanta feyna que m' han dat á fer?—No sé qué dirli: tinch dret al treball y 'l vuy exercí: y 'l Govern que ab axó sol s' hauria convensut, li donaria un paper dihent: «aneu al ciudadá fulano de tal (aquell que l' hi hagués tocat per sort) que immediatament se fassi fer per aquest sastre alguna pessa de roba: y 'l sastre que per lo malament que feya tot lo del seu ofici y per car s' havia quedat sense feyna, anant á pendre las midas al ciudadá agraciá, estava llest, tenia feyna.

No vos sembla que pels ganduls, pels que no saben ni poch ni molt del seu ofici, pels que no tenen altre modo de viure que explotar al próxim, es una gran idea axó del *dret al treball*?

Donchs vetaquí per qué 'l proclaman 'ls socialistas.

JOSEPH JORDI.

A LA VORA DEL FOCH

ESPURNAS

—Fill meu, he sabut, que dius moltes mentidas; y tu no saps que 'l ser embustero es una de las faltas mes grans de la persona: procura esmenarteu si no 't vols veure despreciat per tothom.

—Ho faré axis, pare.

(Pochs minuts després):

—Trucan, mira qui hi ha; y si es lo procurador dígalí que no hi soch.

Cert dia un pagés aná al Circo Ecuestre per veure la pantomina «Isabel la Católica,» y veient que no sentia res, exclamà:

—Crideu mes fort que no us entench.

—¿Ahont va senyora Rosa ab aquesta criatura tan desabrigada? ¿No veu lo fret que fa?

—Que sap la criatura de fret ni calor si tot just té sis mesos.

Un metje va receptar unas pildoras per un malalt, y aquest va mastegarne una en comptes d' empassársela, y notanthi un gust agrós va lliensarlas. Al dia següent y al preguntarli 'l metje per l' efecte de las pildoras, li respongué:

—N' he provat una, y he lliensat las altres porque encara eran verdas.

—Cert matuté s' amagava un vé dessota la capa per no pagar drets, y al ser frente una barraca de burots surt un d' aquests y li pregunta:

—¿Qué porteu aquí?

—Una guitarra.

—Douchs tapeula millor que se li veuen las orellas.

QUIMET BORRELL.

Dos lladramaners havian birlat un rellotje. Un municipal los atrapá ab lo cos del delictu y se 'ls endugué cap al quartelillo. Pel camí á un dels presoners se li desfé la beta de las espartenyas; al abaxarse per cordarla, per poch tira á terra al Quimenes massa distret.

Arriban al quartelillo; y 'l pres de las espartenyas diu al Comandant:

—Aquest municipal ha robat un rellotje; nosaltres ho hem vist. Perque ho hem vist, ens ha agafat. Nosaltres hem seguit, per no ferlo está en vigilancia. Aquí l' acusém, y esperém que farà justicia.

Registran al municipal, y li troban un rellotje d' or á la butxaca. Vetaquí la beta de las espartenyas.

EN JAN DE LAS FIGAS

En Jan de las figas tornava cap al seu poble. Venia de la fira de Carpentras, hont havia comprat un parell de sabatas fort y clavatejat, ab una sola de dos travessos de dit. Se las havia posat y havia lliensat las vellas, que de tan dolentas li queyan dels peus.

Quan va ser á fora vila, va dirse: 'l camí es bo, te podrias ben bé treure las sabatas; tot es estalviar.

Se las treu, y las portá á la esquena penjadas del bastó.

No hauria fet cent passas quan va posar lo peu sobre un vidrim de got; la sang li rajava á bell doll.

—Y bé! va dirse 'n Jan, si no m' hagués descalsat, no haguera dat mala estrena al meu parell de sabatas nou flamant... Com las hauria raventadas!

CAVILACIONS D' UN AFICIONAT AL MAM

L' aygua no existeix; lo que conèxem ab aquest nom es un vi *blanch* que de tan captrencat ha perdut lo gust.

Si entre l' odi de dos hi poseu una *porrona* ab bon

most, tindreu una reconciliació. Y si entre l' amistat de dos antichs amichs hi poseu algunas *copetas*, obtindreu una renyina borrascosa.

Una taberna es un criadero de *monas*.

Quan entro en un *celler* me sembla entrar en una *biblioteca*. Cada *bota* es un *tomo*; si son instructius en grau superlatiu, ho proba l' afició ab que es *estudiat* son contingut.

Lo *vi* es per naturalesa agrehit y puntillós. Axis es que ofés porque 'ls peus del home lo trepitxan en son primitiu estat (de *rahim*) se venja pujantseli al cap.

Heus aquí un fenómeno digne d' estudi. Jo, que únicament bech *vi*, quan ploro... ploro *aygua*. Proposo aqueix contra-sentit á la superior intelligencia de las academias científicas. A la meua manera ja 'l tinch explicat. Es una proba de que 'ls taberners *batejan lo vi*.

Si 'l mar fos de *vi*, cada any guanyariam moltes horas de terreno y podria esser que tart ó d' hora se pogués anar a Mallorca á peu.

La filoxera es lo *cólera* de las vinyas.

Hi ha mes *turcas* en terra de cristians que á Turquia.

Deu va criar á Espanya per celler del mon.

Beure vins estranjers es distreure la gana.

FLORETE.

¡¡TRIPAS!!

Cuento va mentida cor.

Segons un contayre conta ja han complert quatre anys cabals que l' hereu de can Tabola va fe una excursió á ciutat.

Al sé allí, entra á una fonda y diu—¿Qué hi ha per dinar?

Mentre 'l fondista contesta ab veu de nas y cantant.

—Tinch muletas, cap y pota fetje ab seba, bacalla,

pernil, llomillo ab mongetas, mandunguillas, estufat,

arrós á la milanesa,

pops, costellas, ous ferrats

tripas....—Home vingan tripas vejám si m' agradarán.

Mitja de tripas... un crida

y un altre respón—Ja va

posantlas sobre la taula

ab llaugeresa molt gran.

L' hereu las va trobar bonas

y menja que menjarás.

Un cop tip paga y pregunta,

¿cóm se'n diu del que han portat?

Se 'n diu tripas—Dona gracias

y de la fonda se 'n va,

y per guarda a la memoria

las tripas, va caminant

dihent, tripas, tripas, tripas,

tripas, tripas, camí avall

fins que a un reguerot arriba

que 'l tenia de saltar.

Alli s' distreu la memoria

causantli un sentiment gran.

—Bona l' he feta esclamava

á dintre l' rech m' ha quedat

lo que he menjat á la fonda

y mira que mirarás,

quan un home que passava

va di, ¿qué busqueu company?

—Estich buscant una cosa

que dintre l' rech m' ha quedat.

—¿Qué era?—Oh no me'n recordo,

Si tingués memoria ray.

Com que l' altre era un bon home

correns la ajuda á buscar,

se desfá las espartenyas

se arremanga fins á dalt,

á dintre del rech se fica

y s' posa á regirá fanch

lo de sobre ho fa aná á sota

lo de sota ho fa aná á dalt

pero may en lloch trobava

lo que estava desitjant.

Per fi al cap de mitj horeta

va dir—Noy dexemho está

aquí trauria las tripas...

Ara ho has endevinat

tripas son lo que buscava—

y posantse á caminá

dihent, tripas, tripas, tripas,

va dexá ab un pam de nas

al pobre home que tan rato

ab gust l' havia ajudat

L' hereu va faltar. Sens dupte.

Per'xo diu tothom que ho sap,

—Quan torni á perdre las tripas

que se las busqui y en paus.

PASTELL.

VUYTS Y NOUS

Un diari parla de la esgarrapada que en Mañé ha donat al Aguiló, y diu que també aquest deu ser dels que diuen mal de Madrid.

¿Y si ho fos que tindria que veure?

¿Per qué li varen dá 'ls mil duros y no publica las cansons? ¿Si se n' haurían de dar vergonya de dir que li varen doná mil duros pera publicá una obra de 18 ó 20 tomos, que li costa al Aguiló 40 anys de viatjes! Lo primer tomo, que té imprés de temps, ja 'ls hi deu haver costat los mil duros.

¿Per qué no 'l publica?... Es á dir que la obra de un talent ha d' entendres obligada á exir al públich sense llimadas que 'l autor creu necessarias, perquè li han dat un grapedet de quartos?

¿Qué l' Aguiló no havia de acceptar?... En axó hi ha rahó. S' havia d' haver fet càrrech dels inconvenients que li porta al home de talent subjugar-se á mercantilistas.... Va tenir masses modos: lo que li degué passar per la intenció al veure aquella ridícula subvenció, ho havia de haver dit: Refuso.

Va tenir consideració; no va doná un xasco merescut, y ara li fan pagar la complacencia.

Ara, per mil duros, ha de publicar 20 tomos, y rascarse la esquena. Un home com l' Aguiló, que tothom se li hauria de traure l' barret!

En una reunió un jove diputat, fa aquesta posta: En dos minuts, sense sortir de la sala, y sense que ningú li des ajuda, faria una cosa inofensiva, al devant de tothom, y que, després d' ell, cap dels presents ho repetiria.

Desseguida es acceptat el desafió. Y 'l jove, 's descalsa, 's treu el mitjó, y posa 'l peu nu á sobre de la taula.

El peu era net.

Ningú gosá imitarlo!

Axó va succehir *in illo tempore*. Ara 'l jove diputat, no necessitaria treures bota ni mitjó, li bastaria posar á sobre de la taula una maneta.

Cambieu la reunió pel Parlament, el peu per la conciencia, y... trayeu la consecuencia!

Lo Govern francès en decret del 26 del mes passat, nega á l' Institut dels Germans de las Escolas cristianas, la autorisació per acceptar un llegat de deu mil pessetas que, en son testament, li feu un senyor que morí á últims del any passat.

En certas ocasions, lo citat Govern ha dat igual negativa. Y es lo que deya un, ab molta rahó: Ara comprench per qué 'ls governants de Fransa tenen horror á la Doctrina cristiana, y la fan perseguir pel seu Concell

d' Estat... ¡Com que ensenya que no 's pot robar!

—¿Saps qué pensava?... Que qui sap si 'm feya llimpia-botas.

—Ah! ah! ah!... m' has fet riure, Rafel, home m' has fet riure.

—¿Qué 't pensas que va de boyra?... No, home, ho dich ben serio.

—¿Qué dius...? Tu, tot un advocat... Vaja, no 'm fassis torná riure...

—Tu ves rihent... que jo vaig pensant que té aquest ofici moltes ventatjas. ¿Saps per qué?

—No ho sé veure, francament.

—Donchs, ves, home, net; mira, ¿no veus que ara apenas corra ningú que no tinga las mans brutas... de porqueria immoral...? Donchs per tocar tot lo dia mans putineras, m' estimo mes haver de tocar peus... al menos la bruticia del peus tots sabém de que ve, que la de las mans...

Ja ho deya Sant Vicens Ferrer, que 'l mon aniria al revés.

Vetaquí que ara 'l torero Mazzantini s' ha posat á discursayre republicá, y 'ls discursayres republicans se 'n van á la Plassa de Toros.

Vivir para ver, que deya la vella.

Cantars bilingües

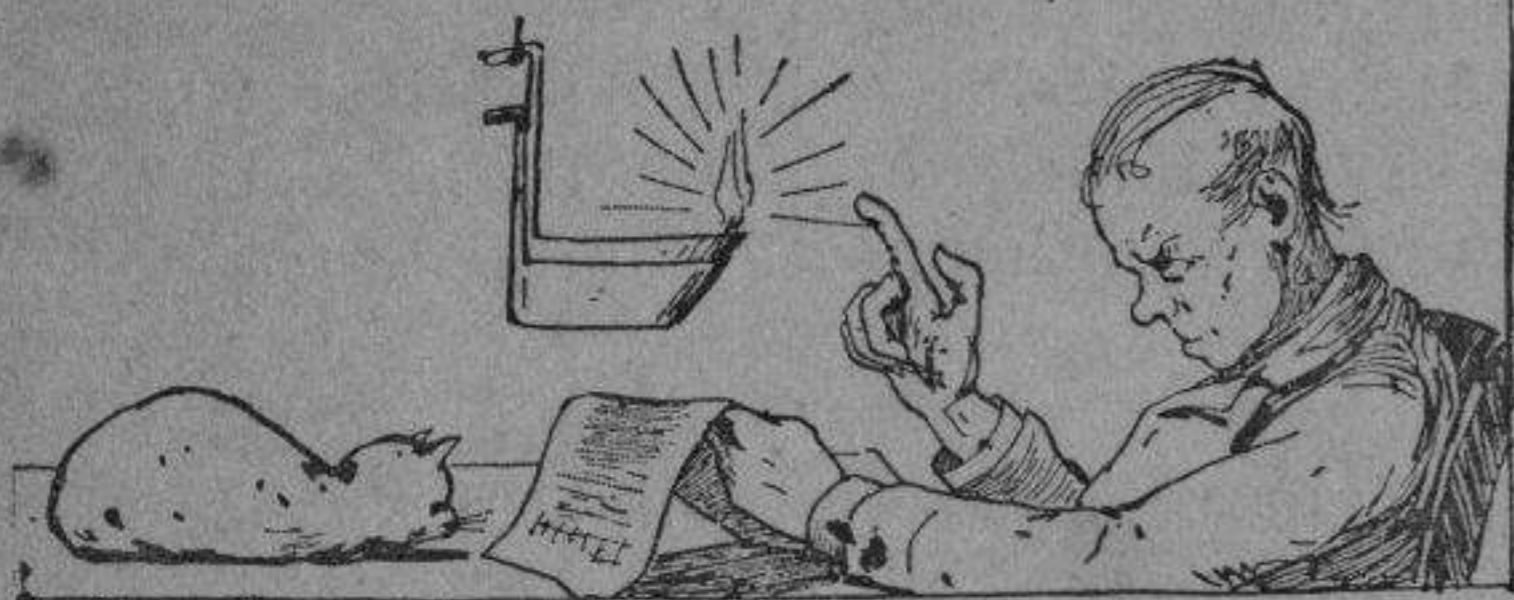
*A cantar voy cada noche
debajo de tu ventana.*

*Y l' altre dia ta mare
m' hi va axafar la guitarra.*

*Dicen que las perlas salen
de las conchas de la mar*

*A casa prou n' hi ha de Conxas
pro de perlas no n' hi ha cap.*

ANGEL ROSELLA.

TRENCA CLOSCAS

I.—XARADA

*Hu dos tres es nom de dona,
tersa quart es lo mateix,
hu dos quart nena bufona
y pel tot mon cor glateix.*

CINTET BARRERA Y CARGOL.

II.—TARJETA

LOLA SERRA Y CLUDETE

TORTOSA

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas los titols de tres aplaudits dramas catalans.

V. CABRUJA Y J.

III.—MUDANSA

*Lo tot del senyor Cabot
va ser tot en una tot.*

J. MARÍ.

IV.—GEROGLÍFICH

×
O
I I
P I Q
A

J. B. GOLONDRINO.

V.—LOGOGRIFO

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Industria.
2 1 4 8 2 8 4—Recreo.
3 5 3 5 7 8—Nom de dona.
2 8 4 1 8— »
4 1 7 8— »
7 1 8—Molts ne tenen.
4 5—Nota musical.
1—Vocal.

PERE ROCA.

IV.—ROMBO

• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •

La 1.ª es consonant, la 2.ª no falta may als barcos, la 3.ª es un carrer de Barcelona, la 4.ª es nom de dona, la 5.ª es una eyna, la 6.ª es nom de dona y la 7.ª vocal.

EDUART THOMAS.

VII.—ANAGRAMA

*Al teatre Principal
á veure l' ópera tot
ahir hi va aná en Ribot
ab en tot y ab en total.*

CINTET BARRERA Y CARGOL.

SOLUCIONS

Veyam si aquesta vegada las hauré ben acertat: solució de la xarada deu ésser *cascall*, ¿vritat? M' hi jugaria una pela, y axó ho dich ab tot lo cor, que 'l logogrifo es *Melcior*, y la conversa *Manela*.

Seria á fé ben mussol,
ó be un cap sense xaveta,
sinó acertés la tarjeta,
qu' es (crech) *De la terra al sol*.
Y ara per acabar
si ho he fet tan malament
no fassi cap compliment
director, ja pot xiular.

JOAN TARRÉ Y R.

Han endevinat tots los trenca closcas, los Srs. Joan Tarré y R., un aprenent de Batxiller y Andreu Puntals.

La IV, Eusebi Torres Padrós.

Correspondencia particular de LA BARRETINA

Advertim á nostres constants colaboradors de la secció de «Trenca closcas» que es tal la abundancia de material que tenim aglomerat, que no podrem insertar lo que 'ns envian fins que 'ls hi toqui la tanda.

Han enviat trenca-closcas, dignes d' insertarse, 'ls senyors Pere Roca, Escolá del Vendrell, Joan M. Llorens, Emili Revoltós, M. Sanalp y Puntí, F. Rusca, E. Torres Padrós, F. Corbella y Vilar, Mr. Eugon, M. Campanyá y E. Perin, F. Elias Setmesó, Joseph Pagés, Joan Navarro, Joseph Amseram, Pep Galleda, Ll. Bové, Gaspar Galí y Bofaleta, J. Orrevoda, Florete, Lluís Viola y Vergés.

Pere Roca: La conversa no va be.—*Escolá del Vendrell*: La xarada es massa facil.—*Alfredo Palau*: No va prou be lo que 'ns envia.—*F. Rusca*: La combinació de lletras no 'ns serveix.—*E. Torres Padrós*: Aprofitarém alguna cosa.—*G. Galí y Tanorio*: No fila.—*V. Cabruja y J.*: Aquesta setmana no 'ns serveix res de lo que envia.—*Joan Marí*: No va be.—*Eusebi Victoria*: No va res de lo que 'ns envia.—*Un Negra*: No 'ns serveix lo seu.—*Eduart Thomas*: No 'ns serveix.

Me farian el favor de dirme ahont vened benzina per treure aquestas tacas?

Imprempta de F. Altés, Elisabets, 11, baixos.

REGALO ALS COMPRADORS DE LA BARRETINA

No descuydarse de comprar el número al mateix venedor, per poguerli donar oportunament el nom. LA BARRETINA prepara als seus amichs un obsequi de consideració. Per avuy afegirém que será objecte del obsequi un

QUADRO AL OLI

de firma renomada entre 'ls inteligents en pintura. Y axó no va de broma. A son temps (y no tardará gayre) el quadro será exposat, á fi de que 's veja que va molt de serio. Creguin que farà denteta.